

178

rebell

AZ ÚJ KEZDET

AMY TINTERA

Dream
válogatás

Wren azt hitte, minden emberi tulajdonságát végleg maga mögött hagyta, amikor öt évvel ezelőtt meghalt, azután százhetvennyolc perccel később újjáéledt. Újonnan szerzett erejével, gyorsaságával és öngyógyító képességével Wren Százhetvennyolcas tökéletes fegyvernek bizonyult. Aztán megismerkedett Callum Huszonkettessel, aki mindent megváltoztatott. A fiú szerelme talán meggyőzi Wernt arról, hogy maradt még benne valami emberi. Most, hogy mindketten megszöktek, készen állnak arra, hogy új életet kezdjenek az újjáélesztettek rezervátumában. De Micah Százhatvanhármasnak, a tábor vezetőjének más, sötétebb tervei vannak: el akarja pusztítani az összes embert. És most készen áll arra, hogy megtámadja a városokat. Callum maradni szeretne, és meg akarja védeni az embereket. Wren pedig semmire sem vágyik jobban, mint végre felhagyni a küzdelemmel. Most el kell dönteniük, hogy az eszközre hallgatnak és elmenekülnek, vagy a szívük után mennek, és szembeszállnak az újjáélesztettekkel. De mikor végre elhatározzák, mit kell tenniük, a kegyetlen Micah keresztülhúzza számításaikat.

AMY TINTERA Austinban, Texasban nőtt fel. Már gyermekkorában elkezdett írni, mégpedig azért, mert imádott olvasni, és el akarta mesélni a saját történeteit.

A Reboot és a Rebel megfilmesítésének jogát megvásárolta a Fox 2000. Már elkészült a forgatókönyv, rendezőnek pedig az ismert ausztrál művészt, Simon McQuoidot kérték fel.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.amytintera.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Egy szédítő iramú és lebilincselő könyv! A Reboot-duológia csattanós befejezése sok pörgős akcióval és fülledt szerelmi jelenetekkel válik észbontóvá, miközben Wren és Callum fellázadnak az övéik ellen.”

KIRKUS REVIEWS

„Izgalmas jelenetek, kendőzetlen erőszak, és szép fokozatosan kialakuló szerelem a főszereplők között egy posztapokaliptikus világban, ami nagyon fog majd tetszeni azoknak, akik kedvelik az Éhezők viadala által teremtett műfajt.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„Wren, a kőkemény hősnő az életéért, a szerelméért és a maradék emberségéért küzd, miközben újszerűen mutatnak be egy felfordult világot.”

GOODREADS

„A remek alapötletnek, az izgatott hangú narratívának és a tartalmas románcnak köszönhetően ez a regény tele van friss energiával.”

PUBLISHERS WEEKLY

„Moziszerű, véres és heroikus részletekkel együtt tálalt lenyűgöző alapötlet – és egy egészséges adag romantika. A gyors tempó, az ismerős, de megváltoztatott környezet, valamint az erőteljes, emberbarátságról szóló üzenet vonzani fogja az olvasókat.”

BOOKLIST

AMY TINTERA

AZ ÚJ KEZDET

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

CALLUM

Wren hallgatott.

Mozdulatlanul állt mellettem, és egyenesen előre bámult: olyan arcot vágott, mint néha szokott, ha boldog vagy éppen meg akar ölni valakit. Bármelyikről is legyen szó, imádtam ezt a nézését.

A többi újjáélesztett körülöttünk elkezdett örömeiben felle ugrálni és kiabálni, de Wren csak mereven nézett a távolba. Követtem a tekintetét.

A fatáblát minden bizonnyal jó mélyen beleverték a nancssárga földbe, mivel meg se moccant a szilaj szélben. Több éves lehetett, kissé már megfakultak rajta a szavak. De még így is mindegyiket ki tudtam venni:

**AZ ÚJJÁÉLESZTETTEK TERÜLETE
MINDEN EMBER FORDULJON VISSZA**

Úgy tűnt, hogy az „Újjáélesztettek területe” nem más, mint egy kiszáradt síkság, ahol erős szél tombol. Az igazat megvallva eléggé kiakadtam. Texas, amit ismertem, életteli volt, dimbes-dombos és zöld. Ez a Texas viszont sík és narancssárga. Ki hallott már narancssárga porról?

– Arrafelé kell lennie, innen még néhány kilométerre.

Megfordultam, ahogy meghallottam Addie hangját. Hoszszú, barna haját félresöpörte az arcából, és azt a lázadóktól kapott térképet nézte, ami a rezervátumba vezető utat mutat-ta. Hátrapillantott a két összetört siklóra, majd megfordult, és előre mutatott az előttünk elterülő néptelen vidékre. A pusztaságból a távolban egy kisebb domb emelkedett ki. Ott talán lehet valami, amit egyelőre nem látunk. Nagyon reméltem, hogy így van, mert egyébként elég szánalmasnak tűnt az újjá-élesztettek területe.

Wren kinyújtotta a kezét, és összekulcsoltuk az ujjainkat. Elkaptam a tekintetét, és elmosolyodtam. Ő is megpróbált visszamosolyogni rám – általában ilyen arcot szokott vágni, amikor máshol járnak a gondolatai. Visszanyomta a lófar-kából kiszabaduló szőke hajtincset – mint mindig, látszólag most sem érdekelte, hogy az majd hol köt ki, vagy éppen milyen rendezetlen a frizurája.

Elindultunk, és az újjáélesztettek körülöttünk lopva Wren-re pillantottak. Lassítottak, amíg kissé mögénk nem kerültek. Hagyták, hogy ő vezessen, bár szerintem ez neki fel sem tűnt. Biztos voltam benne: büszke arra, hogy egyhetvennyolcas – ez az igen figyelemre méltó szám azt jelentette, hogy ennyi percig volt halott, mielőtt a KDH vírusnak köszönhetően újjáéledt volna –, de gyakran úgy tűnt, észre sem veszi, hogy

emiatt így viszonyulnak hozzá az emberek. Vagy talán annyira megszokta, hogy már nem is jön tőle zavarba.

Én személy szerint kiakadtam volna, ha mindenki így bámulna.

Fecsegték mögöttünk az újjáélesztettek, de mi majdnem fél órán keresztül néma csendben mentünk – nem úgy tűnt, mintha ez lenne a legmegfelelőbb időpont beszélgetni. A gyomrom görcsbe rándult, az agyam pedig azon pörgött, hogy mit csináljunk, ha nincs itt a rezervátum. Mennyi üzemanyag maradt azokban a siklókban, amiket az imént hátrahagytunk? Wrené vajon működni a kényszerleszállás utána? Alig néhány órája szöktünk meg a HIRC rabságából. Mi van akkor, ha már a nyomunkban vannak?

Megszorítottam Wren kezét, ahogy közelebb értünk a dombhoz. Nem volt olyan meredek, és gyorsan felértünk a tetejére.

Megálltam, és egy pillanatra elállt a lélegzetem.

Ha ez a rezervátum, akkor nem jól magyarázták el. Valakinek közbe kellett volna kotyognia: „*Ó, hát igazából ez nem is egy rezervátum. Inkább valamiféle hatalmas tábor ronda, narancsszínű földön.*”

A tábor köré kerítést húztak fel, és ez emlékeztetett arra, amit a HIRC Texas városai köré emelt. Csakhogy ez a kerítés fából készült, és közel öt méter magas volt, így nem láttuk azt, hogy mi van bent. Mindkét végén tornyok magasodtak, és egy-egy ember állt bennük. Egyszerű faépítmények voltak, és úgy tűnt, hogy csak őrtornyokként funkcionálnak. A tornyok négy gerendája között hosszú fahasábok keresztelték egymást, és az egyik oldalon létra vezetett felfelé. Legfelül csak

egy falemez borította őket, de mind a négy oldalról nyitott volt.

A rezervátum mögött egy tó terült el, és nagy, fás területek, azon túl pedig ismét narancsszínű síkság. Fel sem tudtam fogni, hogy mekkora lehet ez az egész. *Ez az újjáélesztettek városa? Legalább akkora volt, mint Rosa.*

Wren hirtelen nagy levegőt vett, és gyorsan kihúzta a kezét az enyéből. – Fegyverük van! – mutatott előre. – Odanézz! Mindegyiküknél fegyver van! – Végignézett a többi újjáélesztetten. – Vegyétek fel a sisakotokat, ha levettétek! Emeljétek fel a kezeteiket!

Hunyorogva arra néztem, amerre mutatott, és hirtelen elakadt a lélegzetem. A tábor előtt, a kapunál egy hadsereg sorakozott. Olyan hetvenöten-százan lehetettek, de ilyen messziről nem lehetett eldönteni, hogy emberek vagy újjáélesztettek.

Szorosabbra húztam a sisakom szíját, és felemeltem a kezem. – Emberek is lehetnek, nem? – Körülbelül száz, majdnem legyőzhetetlen újjáélesztett volt velünk, de ha azok felfegyverzett emberek, akkor abból nagy bajunk származhat. Az újjáélesztetteket csak fejlődéssel lehet elpusztítani, de alig néhányunknak volt sisakja, fegyverünk pedig szinte semmi. Nyeltem egyet, miközben ismét rájuk néztem.

– Lehetnek. – Hunyorított, miközben felemelte a kezét. – Túl messze vagyunk, hogy eldöntsük.

Nagyon ki fogok akadni, ha kiderül, hogy csak azért szöktünk meg a HIRC-től, azaz az újjáélesztetteket rabszolgasorba taszító, és velük a piszkos munkát elvégeztető Humán Innovációs és Repopulációs Centrumból, hogy a semmi közepén végezzen velünk egy csapatnyi ember. Ha megölnék, én

(megint) visszatérek a halálból, hogy megöljem azokat a lázadókat, akik erről a rezervátumról meséltek nekünk.

– Ha emberek, akkor válasszunk egy államot! – mondtam, miközben próbáltam nyugodt maradni.

Wren arca zavart lett. – Egy államot?

– Igen. Tudod, amik valaha az ország többi részében voltak. Én Kaliforniára szavazok. Látni szeretném az óceánt.

Rám hunyorított, azzal a „*Callum, te ezt most komolyan mondd? Épp nagyon feszült helyzetben vagyunk.*” hunyorítással. De a szája széle felkunkorodott. – Én Észak-Karolinára szavazok. Elmehetünk a Kill Devil-dombokhoz, hogy megnézzük, honnan indult a vírus.

– Ez nagyszerű, Wren! Én választom az óceánt, te pedig a halál-államot.

– Észak-Karolinának nincs tengerpartja? Nem vízen volt? Elnevettem magam. – Rendben. Akkor halál-állam.

Rám vigyorgott, és világoskék szemével egy pillanatig fürkészően nézett. Tudtam, hogy mit keres. A HIRC-nél olyan szereket kaptunk, amelyektől jobb, engedelmesebb újjáélesztettekkel kellett volna válnunk, csakhogy ehelyett örült, húsevő szörnyetegek lettünk. De engem már meggyógyítottak. Még csak néhány óra telt el azóta, hogy Wren beadta az ellenszert. Azóta szemmel tartott, hogy hat-e, és hogy nem kell-e megfékezni a gyilkolásban, ha ismét megpróbálnék megenni valakit.

Austinban nem volt elég gyors.

Lesütöttem a tekintetemet.

Az egyik férfi kivált a csoportból, és elindult felénk. Fekete haja csak úgy fénylett a reggeli napsütésben. A kezében

pisztoly lógott, egy másik pedig a nadrágja derekába volt dugva.

– Újjáélesztett – mondta halkán Wren.

Előbb rá néztem, majd a férfira. Hogy tudja ilyen távolságból megállapítani? Én még a szemét sem láttam.

– Abból, ahogy megy – világosított fel, amikor látta, milyen zavartan nézek.

A férfi felé fordultam. Gyorsan lépdelt, de egyenletesen, mint aki tudja, hová tart, de nem fog emiatt kétségbe esni. Nem értettem, hogy mindebből miért következik az, hogy újjáélesztett, de én nem voltam kőkemény újjáélesztett veterán, aki egymaga kilenc embert képes leteríteni. Szóval mit is értek én ehhez?

Ahogy a férfi közelebb ért, körülöttünk az újjáélesztettek lassítottak a lépeteiken, és sokan közülük Wrent nézték. Leengedtem a kezemet, és megböktem a hátát. Amikor rám nézett, a férfi felé biccentettem.

– Mi az? – Gyorsan végignézett a többi újjáélesztetten, majd ismét felém fordult. Kissé bosszús volt az arca. – Én vagyok a kijelölt szóvivő vagy mi?

Próbáltam nem elvigyorodni, de kudarcot vallottam. Wren néha teljesen megfélelkezett arról, hogy milyennek látja őt a többi ember, miként viszonyulnak hozzá, és hogyan tekintenek rá. Már kilométerekkel ezelőtt őt jelölték ki szóvivőnek, még mielőtt bárkit is megláttunk volna.

– Menj! – mondtam, és finoman ismét hátba böktem.

– Mit akartok tőlem? – sóhajtotta, én pedig elfojtottam a kuncogást.

Wren előrelépett, a férfi pedig megállt, kissé lejjebb engedve a fegyverét. A húszas évei végén járt, tekintete nyugodt

és kiegyensúlyozott volt. Nem láttam rajta a felnőtt újjáélesztettekre jellemző örület jeleit, amit korábban Rosában tapasztaltam egy küldetés során. Gyerekkorában vagy tinédzserként éledhetett újjá.

Az újjáélesztettek közül a felnőttek nem tudnak megbirkózni a változással, míg a fiatalok rendben felnőnek, és nem örülnek meg. Nem mintha eddig igazolva láttam volna ezt a teóriát, hiszen sosem talákoztam még olyan újjáélesztettel, aki betöltötte volna a huszadik évét. Mindannyian „rejtélyes módon” eltűntek a HIRC létesítményeiből, mielőtt megérték volna ezt a kort. Azt gyanítottam, hogy a HIRC megölte őket vagy kísérleteket végzett rajtuk. Wren és én tizenhét évesek voltunk, így ha nem szökünk meg, akkor három évünk se maradt volna.

– Hello! – mondta az idegen. Karját összefonta a mellkasán, és félrebillentette a fejét. Végigmérte a sokadalmat, majd a tekintete megállapodott Wrenen.

– Szia! – Wren hátrapillantott rám, majd a férfihez fordult. – Ööö... Wren vagyok. Egyhetvennyolcas.

A férfi ugyanúgy reagált, mint ahogy mások szoktak. Elkerekedett a szeme. Kihúzta magát. Wren száma még itt is különös tiszteletet ébresztett. Ettől mindig kiakadtam. Mint ha a szám nélkül nem is lenne fontos.

Wren felemelte a csuklóját, a férfi pedig közelebb lépett, hogy megvizsgálja a ráütött számot és vonalkódot. Én az ujjaimmal eltakartam a huszonkettes számomat, és azt kívántam, hogy bárcsak mindannyian ledörzsölhetnénk a számunkat a karunkról. Egy magasabb szám elméletileg azt jelentette, hogy az adott újjáélesztett gyorsabb volt, erősebb, és már kevésbé érző lény – de úgy gondoltam, hogy ezzel csak a HIRC

etetett bennünket, az újjáélesztettek pedig bevették. Mielőtt meghaltunk volna, mindannyian emberek voltunk, és újjáélesztetteként tértünk vissza az életbe. Nem igazán értettem, miért olyan fontos az a szám, hogy ki hány percig volt halott.

– Micah – szólalt meg a férfi. – Egyhatvanhárom.

Az egyhatvanhárom nekem nagyon soknak tűnt. Rosában Wrené volt a legmagasabb szám, és nem is emlékszem olyan újjáélesztettre, aki megközelítette volna. Egy Hugo nevű srác volt a következő, ő pedig hányas is volt, egyötvenegyes?

Micah felemelte a karját. Az ő esetében már fakóbb volt a tinta, mint Wrennél, és ilyen messziről nem tudtam kivenni a számokat. De Wren félrebillentette a fejét, és üres tekintettel bámulta. Akkor szokott így nézni az emberekre, ha nem akarja, hogy tudják, mi jár a fejében. Általában bevált.

– Látom, elhoztad néhány barátodat – jelentette ki Micah, az arcán széles mosollyal.

– Mi... – Wren megfordult, és a tömegben megkereste Addie-t, majd rámutatott. – Én és Addie betörtünk az austini létesítménybe, és szabadon engedték az összes újjáélesztettet.

Addie kikapcsolta a sisakját, sötét haja lobogott a szélben. Lehajtotta a fejét az előtte álló, magasabb újjáélesztett mögött, mintha nem akarna elismerést ezért a hőstettért. Nem hibáztattam érte. Ő igazából nem akarta ezt az egészet. Wren azért mentette meg, mert alkut kötött Addie apjával, Lebbel – a HIRC egyik tisztjével –, és ez volt az ára annak, hogy segítsen Wrennek és nekem megszökni. Addie-t csak elsodorták az események.

Micah arcáról eltűnt a mosoly. Az arca kifejezéstelenné vált, szája résnyire nyílt. Ismét végigfuttatta tekintetét a tömegben.

- Ez az egész austini létesítmény? – mutatott végig rajtuk.
- Igen.
- Mindenkit szabadon engedtetek?
- Igen.

Egy pillanatig csak bámult, majd egy lépést tett Wren felé. Az arcára tette a kezét, és láttam, hogy ő erre összerándul. Már a számon volt, hogy közlöm vele: csak egy idióta nyúl Wrenhez engedély nélkül. De majd rájön magától, ha Wren úgy dönt, hogy nem tetszik neki.

Az arca nagy részét befedte a kezével, miközben lenézett rá. – Te vagy az új kedvencem!

Igen, ahogy mondd, barátom.

Wren elnevette magát, és ellépett tőle. Felém nézett: „*Ez most komoly? Rávettél, hogy ezzel a fickóval foglalkozzak?* Elvi-gyorodtam, előreléptem, és felé nyújtottam a kezemet. Ujjait az enyémelek közé csúsztatta.

Micah hátralépett, és a csoporthoz fordult: – Hát, akkor gyertek! Isten hozott!

Néhányan üdvrivalgásban törtek ki, és izgatottan beszélgetni kezdtek körülöttünk.

– Már kivettük a nyomkövetőiket – mondta Wren Micahnak. – Még Austin közelében.

– Ó, az nem számít – felelte kuncogva a férfi.

Nem? Zavartan ráncoltam össze a homlokomat, és láttam, hogy Wren is, de Micah már elfordult, hogy egy csapatnyi fiatal, türelmetlen újjáélesztettel beszéljen. A rezervátum felé vezetett bennünket, én pedig utána indultam, de éreztem, hogy valaki megrántja a karomat. Wren nem mozdult, hanem nézte a Micah után hömpölygő újjáélesztetteket.

Ideges volt, bár eltartott egy ideig, mire megtanultam, hogy ilyenkor milyen az arca. Óvatosan levegőt vett, miközben végigfuttatta tekintetét az előttünk zajló jelenet.

– Minden rendben? – kérdeztem. Én is ideges voltam. Ha Wren feszült volt, akkor én is.

– Igen – mondta halkán, mintha nem lenne ideges. Tudtam, hogy őt nem hozza annyira lázba a rezervátum, mint engem. Korábban azt mondta, hogyha én nem lennék, a HIRC-nél maradt volna. Ezt fel sem tudtam fogni, és először jutott eszembe, hogy talán nem csak bebeszélte magának, hogy boldog volt a HIRC rabszolgájaként. Talán tényleg az volt.

Szerettem volna azt gondolni, hogy majd megszokja, és boldog lesz, de ezt nehéz volt eldönteni. Még abban sem voltam biztos, hogy mi teszi boldoggá Wrent, leszámítva azt, hogy összeveri az embereket. Persze, ha én is olyan jó lennék ebben, mint ő, akkor nekem is nagy örömet okozna.

Alig láthatóan bólintott, mintha meg akarná győzni magát valamiről, majd elindult a rezervátum felé. A kapu előtt felsorakozott újjáélesztettek a jöttünkre meg se mozdultak, de ránk céloztak a fegyvereikkel.

Micah távolabb lépett a csoporttól, és a katonái felé emelte az egyik kezét. – Fegyvert le! Maradjatok a helyeteken!

Ahogy elkiáltotta magát, minden újjáélesztett leengedte a fegyverét. Fényes szemük ránk tapadt, és nyeltem egyet, ahogy végignéztem rajtuk. Nagyon sokan voltak. A legtöbbjük velem egykorú lehetett, de láttam, hogy néhányuk közel van a harminchoz vagy a negyvenhez.

A rezervátumba tartozó újjáélesztettek bő, világos színű pamutruhát viseltek, ez pedig egyáltalán nem hasonlított arra a fekete egyenruhára, amit a HIRC kényszerített ránk – de

a fejükön nekik is sisak volt. Erősek és jól tápláltak voltak. Bár olyan alakzatot vettek fel, amit ők támadónak véltek, látszólag senki sem félt. Mintha... izgatottak lettek volna.

Micah a szájához emelt egy fekete dobozt, ami olyan volt, mint a HIRC egyik adóvevője. Beleszólt, miközben felnézett a tőlünk jobbra lévő toronyba. Egy pillanatig hallgatott, bólintott, majd miután néhány szót szólt, visszacsúsztatta az eszközt a zsebébe.

Hátralépett, és két ujjával hívogatóan intett felénk. – Wren!

Wren megfeszített vállal állt mellettem. Micah biccentett, hogy menjen oda, ő pedig halkán sóhajtva kihúzta ujjait az enyémekek közül. Mindenki félrehúzódott, miközben Wren Micah felé lépdelt, és még én is kényelmetlenül éreztem magamat. Mindenki őt bámulta.

Micah szélesen elmosolyodott, amikor megállt mellette. Lenyúlt, és megragadta Wren kezét, aki ettől megrémült. Micah arcán olyan imádat tükröződött, hogy féltékeny lettem volna, ha Wren nem úgy néz rá, mint egy földönkívüli.

Jó, lehet, hogy egy kicsit féltékeny vagyok. Először rám is úgy nézett, mintha valami idegen lény lennék, de most már elég biztos voltam abban, hogy kedvel.

Jó, nem csak elég biztos. Nagyon biztos. Olyan biztos, amilyen csak lehet az ember anélkül, hogy teljesen biztos lenne. Otthagyta értem az „otthonát” (börtönét), majd az élete kockáztatásával legyőzött egy egész HIRC-létesítményt, hogy megmentsen. Úgy gondolom, Wrennél ez jelentheti azt, hogy „beléd vagyok esve”. Én legalábbis úgy veszem.

Wren kirántotta a kezét, de úgy tűnt, Micah észre sem veszi. Szélesen mosolygott a rezervátumi újjáélesztettekre:

– Srácok, ő itt Wren Egyhetvenegyese!

Néhányuknak elakadt a lélegzete, én pedig magamban felsóhajtottam. Egy pillanat alatt szertefoszlott minden reményem, hogy itt nem számít a számunk. Néhány újjáélesztett olyan izgatottan és csodálattal bámult rá, hogy szerettem volna felpofozni őket, és rájuk ripakodni, hogy fejezzék már be a hülyeséget.

– Magával hozta az egész austini létesítményt – folytatta Micah.

Még többüknek akadt el a lélegzete. Legalább izgatottak voltak, hogy láthatnak bennünket.

– Nem egyedül vittem véghez. – Wren végignézett a tömegben, de úgy tűnt, nem találja Addie-t. – Addie Harminckilencel közösen csináltuk.

Micah úgy biccentett, ahogy akkor szoktak az emberek, ha nem figyelnek oda. A rezervátumi újjáélesztettekre vigyorgott. Ők suttoztak, az arcuk óvatosan bizakodó volt.

Wren tanácstalanul nézett rám, amikor Micah felemelte a kezét. A tömeg elcsendesedett.

– Jól van – mondta Micah. – Jó híreim vannak!

Hála Istennek! Már nagyon kellettek a jó hírek. Reméltem, hogy ez valami olyasmit jelent: „Most rögtön tudok nektek ételt és ágyat adni.”

Micah a torony felé intett. – Épp az imént hallottam, hogy további HIRC siklók jönnek. Már úton vannak.

Várjunk csak! Hogy mi?

– Körülbelül százötven kilométerre lehetnek – folytatta Micah. – Legalább hétről már biztosan tudunk.

Ebből melyik a jó hír?

– Akkor hát – Micah elvigyorodott, miközben egyik öklét a levegőbe emelte. – Készen álltok?

A rezervátum összes újjáélesztettje hangosan felüvöltött:

– TÁMADÁS!

MÁSODIK FEJEZET

WREN

Megdermedtem, amikor Callum rémulten pillantott rám.
Támadás?

– Wren! – Micah a vállamra tette a kezét. Leráztam. – Ti
ugye a HIRC siklóival jöttetek? Azok hol vannak?

Pislogtam egyet. Ezt meg honnan tudja? Honnan tudja,
hogy még több HIRC sikló tart felénk?

– Néhány kilométerrel odébb hagytuk őket – feleltem. –
Nem akartunk megriasztani benneteket azzal, hogy túl közel
jövünk velük.

– Pedig láthatod, hogy készenlétben álltunk – nevetett fel
Micah, és a mögötte álló seregnyi újjáélesztett felé intett. Az
ujjait a szájába dugva füttyentett egyet. – Jules!

Egy nálam alig néhány évvel idősebb lány csatlakozott
hozzánk. Vörös haját copfba fonva viselte, a csuklójára pedig

a HIRC vonalkódját ütötték, de a számot nem tudtam ki-
venni.

– Menjetek, hozzátok el azokat a siklókat! – Micah fel-
emelte a kezét, és az ujjával körhöz hasonló alakzatot írt le,
mire a masszív fakapu nyikorogva nyíltni kezdett. Az előtte
álló újjáélesztettek szétszéledtek.

Valakinek a kezét éreztem a hátamon, és amikor megfor-
dultam, Callum állt mögöttem. A kinyíló kaput bámulta. – Mi
folyik itt? – kérdezte csendesen.

– Nem tudom.

A kapu teljesen kinyílt, és körülbelül tíz újjáélesztettel
néztünk farkasszemet – olyan szerkezeteken ültek, amilyenek-
ket még soha sem láttam. Két nagy kerekük volt, egy elöl, egy
pedig hátul – azokra a motor izékre hasonlítottak a képeken,
csak nagyobbak voltak. A két kerék közötti széles, fekete ülés-
sen akár hárman is elfértek, és a járműveket nyilvánvalóan
nem lopakodásra tervezték, ugyanis mindegyik hangosan zú-
gott.

– Kyle! – intett Micah. Egy magas, tagbaszakadt újjáéleszt-
ett a motorjával lassan távolabb jött a többiektől. – Vidd el
Julest, és... – hirtelen elhallgatott, és felém fordult. – Ki hozta
el azokat idáig?

– Én és Addie.

– A Harminckilences?

– Igen.

Bólintott, és visszafordul Kyle-hoz. – Vidd el Julest és
a Harminckilencet a siklókhoz! Gyorsan! Oda-vissza legfel-
jebb húsz perc.

Kyle keze elfordult az egyik motor kormányán, és a jár-
mű bömbölve elindult, majd fékcsikorgás kíséretében megállt

Jules mellett. A lány felpattant, és várakozóan nézett a sok austini újjáélesztettre.

– Harminckilences! – kiáltotta Micah.

Addie összefont karral lépett elő a tömegből. Teljesen figyelmen kívül hagyta Micah-t, és úgy bámult rám, mintha várna valamire. Nem voltam biztos abban, hogy mire. Azt akarja, hogy mondjam meg, elmehet-e?

Kerültem Micah tekintetét, miközben odamentem Addie-hez, és megálltam előtte.

– Azt akarják, hogy vidd el őket a siklóhoz – közöltem. – És valószínűleg azt, hogy eggyel repüljetez ide.

Mögém pillantott. – És szerinted bízunk kellene bennük?

Kis szünetet tartottam. Természetesen nem gondoltam azt, hogy bízunk kellene bennük. Épp, hogy csak találkoztam velük, és eddig elég furcsának tündek. De mi ténfereg-tünk ide az otthonukhoz, mi kéredzkedtünk be hozzájuk, így talán már késő a bizalmon gondolkodni.

– Nem – feleltem halkán.

Úgy tünd, meglepi a válaszom. – Nem?

– Nem.

Pislogott, mintha még várna valamire, majd lassan mosoly jelent meg az arcán. – Akkor jó. Már jobban érzem magam. – Nagy levegőt vett. – Jól van. Elmegyek az idegenekkel. Reméljük a legjobbkat. Megérttettem.

Bólintott, amikor befejezte, én pedig pislogtam, amikor félfogtam, hogy mit is kérek.

– Mehetek én is helyetted...

Nevetett, miközben hátralépett. – Semmi baj. Nem hibáz-tathatlak az őszinteségedért. – Odament az egyik járműhöz,

felpattant hátulra, majd arrafelé mutatott, amerről jöttünk. Kyle felpörgette a motort, és repkedő földdaraboktól kísérvé eltűntek.

– Egyhúszasok és afölöttiek: velem jöttök! – kiáltotta Micah az austini újjálesztetteknek. – Gyerünk! – Szinte fel-le ugrált, olyan izgatott volt.

Nem értettem.

Hátrapillantottam, és az austini újjálesztettek olyan zavarodottnak tűntek, mint én. Beth Egynegyvenkettes, néhány lány és két srác, akikről úgy gondoltam, hogy százhusz fölöttiek lehetnek, elszakadtak a csoporttól, és lassan elindultak Micah felé, miközben továbbra is tanácstalanul néztek rám. Austinban kevesebben voltak a százhusz fölöttiek, mint Rosában, de én korábban Texas legkeményebb városában állomásoztam. A több küldetés azt jelentette, hogy több képzett újjálesztettre volt szükségük. Nagyjából mind az én korosztályomba tartoztak, kivéve egy srácot, aki csak tizenkét-tizenhárom éves lehetett.

– Micah! – kiáltottam, miközben a kapu felé rohanó férfit követtem. – Mi folyik itt? Honnan tudjátok, hogy jön a HIRC? Honnan tudtátok, hogy mi jövünk?

Micah megállt. – Elhelyeztünk embereket a városokon kívüli, stratégiai helyeken, még hozzá olyan berendezéssel, ami ellenőrzi a környék légiforgalmát.

Meglepetten vontam fel a szemöldökömet. Nem számítottam arra, hogy már itt tartanak.

Micah kitért karral szélesen mosolygott az austini újjálesztetteknek. – Srácok! Akkor legyen végre valami izgalom!

Mi csak bámultunk.

Felemelte az öklét. – Vááá!

–Váá, váá! – kiáltotta egyszerre száz rezervátumi újjáélesztett, én pedig megijedtem. Mi a fene?

– Na, gyerünk! – mondta Micah kuncogva. – Ki akarja szétrúgni néhány HIRC-es seggét?

Erre néhányan felröhögtek. Az austini újjáélesztettek tömegében hátul valaki felemelte a kezét. – Én benne vagyok!

Én a héten már annyi HIRC-es segget rúgtam szét, hogy az hosszú időre fedezi az ezirányú szükségleteimet. Callumra pillantottam. Ő maga sosem akart senkivel se harcolni, sem az emberekkel, sem pedig az újjáélesztettekkel.

Micah felkuncogott, amikor meglátta az arckifejezésemet. – Tudom, hogy valószínűleg fáradtak vagytok. És hamarosan el kell majd mondanotok, hogyan jutottatok ki Rosából, miképp kötöttetek ki Austinban, és fújtatok meg két siklót, tele az összes ottani újjáélesztettel. – Közelebb lépett hozzám. – De jelen pillanatban úton vannak felénk a HIRC emberei, hogy megtámadjanak. Így hát nincs sok választásunk.

Callumra néztem, aki megvonta a vállát, mintha nem lenne biztos abban, hogy mi a teendő.

Én tudtam, hogy mit akarok csinálni. Eltűnni innen, még mielőtt ideérne a HIRC. Nem tudtam, hogy hová mennénk, vagy mi módon jutnánk oda, de az biztos, hogy nem kell itt maradnunk és harcolnunk.

Vagy lehet, hogy igen. Végignéztem az újjáélesztetteken, akiket idehoztam, és láttam, hogy sokan felém fordulva azt figyelik, hogy miképp reagálok. Én törtem be az austini létesítménybe, és én tereltem őket a siklókba, hogy aztán ilyen helyzetbe kerüljünk. Ha arra kérném Callumot, hogy meneküljünk el innen, azt mondaná, hogy szükségük van a segítségemre. És sajnos igaza lenne.

De ez az utolsó alkalom. Ha újabb HIRC támadások lesznek kilátásban, akkor megragadom Callumot, és lelépünk. Nem akarom az életem hátralévő részét azzal tölteni, hogy az emberek ellen harcolok. Ami azt illeti, teljesen kielégít, ha soha többé nem látom őket.

Sóhajtottam, és alig láthatóan Micah felé bólintottam. Úgy vágott hátba, mint aki helybenhagyja.

– A hatvan alattiak hozzám! – kiáltotta egy vékony srác, aki kilépett a sorból.

Callum felé nézve megráztam a fejemet, és kinyújtottam a kezemet. Mi nem ezt fogjuk csinálni. Micah szája széle felhúzódott, ahogy felé tartott.

Lepillantott Callum csuklójára. – Egyhuszonkettő? – kérdezte hunyorogva.

– Huszonkettő – javította ki Callum.

Micah a sovány férfi köré gyűlő tömegre mutatott. – A hatvan alattiak Jeffel lesznek.

– Callum velem van. – Szorosabban fogtam meg a kezét.

Micah szája kinyílt, de aztán alig látható mosoly kíséretében be is csukódott. – Rendben. – A rezervátum bejárata felé fordult, és intett, hogy kövessük.

A bejáratot őrző motorok felé mentünk, és amikor visszapillantottam, láttam, hogy a többi austini újjáélesztettet két csoportba osztották: a hatvan alattiak az egyik oldalon voltak, és minden hatvanon túli, de százhusz alatti pedig a másikon.

Én mentem elől, miközben elhagytuk a motorokat, és hallottam, hogy Callum nagy levegőt vesz, amikor a szemünk elé tárult a kerítésen belül a rezervátum.

Bent még több újjáélesztett volt. Valószínűleg ez volt a második hullám, és talán feleakkora lehetett, mint az első.

Körülbelül ötvenen álltak szabályos sorokban egy hatalmas tűzrakás előtt. Bár fegyver volt a kezükben, de a csövet leeresztették, így az a föld felé mutatott. Egy újjáélesztett szaladt el mellettünk, és elkezdett izgatottan beszélgetni az egyik elől lévő sráccal.

A rezervátum kör alakban terült el, földutak kanyarogtak a barna és sárgásbarna sátrak között. Csak néhány állandó épület volt a táborban, az utakat viszont mindkét oldalon wigwamszerű, masszív sátrak szegélyezték. Rengeteg volt belőlük, amennyire én láttam, legalább száz.

Tőlem jobbra több, sokkal nagyobb, téglalap alakú sátor kapott helyet. Az anyag, amit használtak, koszos volt, és hegyenként viseltes. Mióta voltak itt ezek az újjáélesztettek? Miért nem építettek időtállóbb építményeket?

Baloldalt, a kerítés közelében két hosszú faépítmény állt, úgy tűnt, hogy ott lehetnek a zuhanyzók. Az épület körül csövek futottak, a talaj pedig nedves volt. Legalább nem a tóban kell fürödnünk.

Végignéztem az újjáélesztettek sorain. Amikor rájöttem, hogy a lázadók segítenek megszökni az újjáélesztetteknek a HIRC-től, Leb elmondta, hogy a kiképzőm, Riley Egyötvenhetes elszökött a rezervátumba, nem pedig meghalt, ahogy korábban mondták. De Egyötvenhetest nem láttam a tömegben.

Ahogy közelebb értünk egy sátorhoz, megálltam Micah mögött, ő pedig a sátorlapot felhajtva intett, hogy menjünk be. Lehajtottam a fejem, és beléptem Callummal, valamint öt austini százhuszassal a nyomomban.

Mindenhol fegyverek voltak.

Soha életemben nem láttam még ennyi fegyvert. A legkülönbözőbb méretű lőfegyverek sorakoztak a fal mentén, és hal-

mokban álltak a sátorban lévő többtucatnyi polcon. Ezenkívül voltak még gránátok, fejszék, kések, kardok és olyasmik is, amiket fel sem ismertem. Annyi fegyverük volt, amivel egész Texast fel lehetett volna fegyverezni. Akadtak üres polcok is, de azt feltételeztem, hogy az ottani fegyverek már a kinti újjáélesztettekhez kerültek. De még így is elég fegyverük volt ahhoz, hogy mindenkinek adjanak egy másodikat. Vagy egy harmadikat.

– Lenyűgöző, mi? – mondta Micah vigyorogva.

Ideges nevetés hallatszott, és gyorsan körbepillantottam. Az biztos, hogy lenyűgöző volt. És talán egy kissé megnyugtató is. Hosszú faasztal állt a sátor közepén, a lábai eltűntek a földben. A jobb hátsó sarokban egy nagy ágy kapott helyet, és azon tűnődtem, hogy vajon itt él-e Micah. Egy-egy kövekkel szegélyezett tűzrakó hely volt a sátor mindkét oldalán, felettük lyukat vágtak az anyagba a füst számára.

– Nem nagyon van időnk a bemutatkozásra – közölte Micah. – Hamarosan itt lesz a HIRC, és ezúttal valószínűleg komoly fegyvereket hoznak.

–Vááá, vááá!

Megijedtem a hirtelen hangzavarra, és amikor megfordultam, láttam, hogy több rezervátumi újjáélesztett áll mögötünk. Azt még meg kell szokni, hogy előszeretettel kezdenek el üvöltözni teljesen véletlenszerű hangokat kiadva.

– Hozom nektek az összes fegyvert, nagyon gyorsan kerülünk egyet, és kijelölöm a helyeteket. – Megfordult, és elkezdte levenni a fegyvereket a polcról.

– Ezúttal – mondta halkán Callum.

Felnéztem rá. – Mi az?

– Azt mondta, hogy „ezúttal”. Mintha már korábban is járt volna itt a HIRC.

–Többször is voltak már – közölte Micah, felém nyújtva egy pisztolyt. – Mindig győzünk.

Felvont szemöldökkel vettem el a fegyvert. – Mindig?

– Minden egyes alkalommal. – Micah egy pisztolyt nyújtott Callumnak.

Callum a fegyverre pillantott, majd rám, és egy pillanatig azt hittem, hogy nem veszi el. A pisztoly nem az ő műfaja volt. Azért kellett vele együtt megszöknöm a HIRC-től, mert nem volt hajlandó lelőni egy felnőtt újjáélesztettet. A HIRC nem sok értelmét látta annak, hogy olyan újjáélesztetteket tartson, akik nem követik a parancsokat.

De egy szó nélkül elvette Micah-tól a fegyvert. Kétkelkedtem abban, hogy használná.

– Miért jönnek vissza, ha mindig győztök? – kérdeztem Micah-t, aki közben kiosztotta a fegyvereket, és a tartalék lőszeret.

– Átcsoportosítják az erőiket, levonják a következtetéseket, és újból próbálkoznak. Okosabbak lettek. Majdnem egy év telt el a legutóbbi támadás óta. – Micah kisétált a sátorból, mi pedig követtük. – Ez az egyik oka annak, hogy nem építünk állandó létesítményeket. – A sátrak felé intett. – A bombák ma sok mindent elpusztítanak majd.

– A bombák? – ismételte meg Callum.

– Igen. Néhány siklót megállítunk majd a levegőben, de számítunk a bombázásra. – Micah megállt a tűzrakó hely közelében, és felénk fordult. – Jól van. A siklók délről jönnek. Itt maradtok a második hullámmal. Védjétek meg a rezervátumot, és ne haljatok meg! Ennyit kell csak tennetek. Ha a bombázás során elveszítitek valamelyik testrészeteiket, akkor ne essetek pánikba. Van egy csomó egészségügyi-készletünk,

hogy visszavarrjuk őket. Ne vegyétek el más emberek testrészeit, hacsak nem tudjátok, hogy az illető már halott. Akkor viszont hajrá!

Callum arca eltorzult. – Ez komoly? Egyszerűen visszatehetjük más emberek testrészeit?

– Igen – feleltem, – ha elég gyorsan visszavarrod. Olyan, mint amikor eltörik a csontod. Tedd vissza oda, ahová tartozik, és összeforr.

– Ez undorító! – Rémulten nézett rám. – Veled már előfordult?

– Igen, egyszer elvesztettem néhány ujjamat az egyik küldetés során. Nem olyan nagy dolog. Bár furcsa, amikor visszakerül.

Callum megrázkódott, és az ujjait vizsgálta.

Micah felkuncogott, amikor megállt előttem. – Újonc?

– Igen – feleltem. Néha elfelejtem, hogy Callum csak néhány hétig volt a HIRC-nél, amikor kitaláltam, hogy megszökünk, és így megmentem. Az utóbbi bő egy hónap inkább egy évnek tűnt.

– Az újonc itt akar maradni a második hullámban? Mert titeket leszámítva az összes austini újjáélesztettet a harmadik hullámba állítom be, a rezervátum végébe. Nem akarom őket már az első nap mélyvízbe dobni, hogy aztán megijedjenek.

Haboztam, miközben Callumra pillantottam. Lehet, hogy nagyobb biztonságban lenne a harmadik hullámban. *Én* nagyobb biztonságban lennék a harmadik hullámban, de nem hiszem, hogy ezt bárki is örömmel venné. Az erős újjáélesztetteknek kell a frontvonalban lenniük. Összetalálkozott a tekintetünk, és bólintott, hogy megértette.

– Jól van – jelentette ki Micah. – Én a többi hatvan alatti-
val megyek majd.

Callum elindult, én pedig megragadtam a kezét, és el-
fordultam Micah-tól. – Ha szükséges, akkor használd, jó? –
mondtam halkán a fegyverére pillantva.

Bólintott, bár eléggé eltérően értelmezzük a „szükséges”
szót. Valószínűleg ki sem biztosítja a fegyvert.

Megszorította a kezemet, és sötét szemével gyengéden né-
zett le rám. – Légy óvatos!

Néztem, ahogy elmegy, és közben azt kívántam, bárcsak
megemlítettem volna neki a szökést. Lehet, hogy amellet
döntött volna.

– Wren, szeretnél velem jönni? – kérdezte Micah. A többi
egyhúszasra pillantott. – Srácok, ti itt maradtok.

Gyorsan hátranéztem Bethre. Az austini létesítményben
neki volt a legmagasabb a száma, de idefelé jövet elmondta,
hogy csak öt hónappal ezelőtt éledt újjá. Úgy tűnt, hogy gond
nélkül magára vállalja az austini újjáélesztettek szóvivőjének
szerepét, de nem tudtam, hogyan viszonyulna ahhoz, ha fel
kellene készítenie őket a harcra. Az arca semmit sem árult el,
de kétségbeesetten tekergetett egy tincset az egyik ujjával.

– Az rendben van, ha itt maradtok a második hullámban?
– kérdeztem halkán.

Nyelt egyet, az arcán bizonytalanság tükröződött. – Aha.

Egy sötét hajú fiú lépett elő, az arckifejezése nyugalmat
sugárzott. – Majd elmondjuk nekik, hogy mi a helyzet.

Beth bólintott, és intett, hogy menjek, én pedig Micah
után futottam. A nyomában én is kiléptem a rezervátum be-
járatán, majd végignéztem az újjáélesztettek első hullámán.
Most már nem izgultak, a fakapunak dőlve fecserésztek.

A légkör nyugodt volt, de várakozással teli. Mindig élveztem az üldözés és a harc izgalmát, így meg tudtam érteni, hogy néhányan közülük alig várják, hogy harcolhassanak. Az izgalom segít legyőzni a félelmet.

– Hogy boldogulsz egy ilyen siklóval? – kérdezte Micah amikor megállt, és hunyorogva a távolba nézett.

– Egész jól, a leszállást kivéve. Az enyém eléggé megsínylette.

– Akkor majd valaki más vezeti. Te meg én felmegyünk egy siklóval, és minél többet leszedünk közülük a levegőben, még mielőtt ideérnének. – Elismerően nézett rám. – Fantasztikus ötlet ellopni a HIRC siklóit a szökéshez. Hogy csináltad?

– A lázadók segítettek. Tony, Desmond és mások. Ismered őket, ugye?

Micah elnevette magát, bár nem voltam biztos abban, hogy miért. – Igen, egy ideje már ismerem őket. Segítőkész társaság.

Az igazat megvallva jóval többek voltak ők, mint „segítőkész társaság”. Ha ők nincsenek, nem jutottam volna be az austini létesítménybe, hogy megszerezzem Callumnak az ellenszérumot. Az biztos, hogy nélkülük nem lettem volna képes kiszabadítani az összes újjálesztettet, és megszökni. Valószínűleg tartozom nekik valamivel. Ez elég sajnálatos.

Micah fel-alá járkált, amíg a siklókat vártuk, és időnként beszélt a rádióján az egyik toronnyal. Szívem szerint én is együtt járkáltam volna vele. Azt akartam, hogy vége legyen ennek az egésznek. Szerettem volna Callum karjai közé bújni, és tavaszig csak aludni.

Nem sokkal később megjelentek a távolban a siklók, amiket elloptunk, és tőlünk nem messze óvatosan leszálltak. Annak, amit korábban én vezettem, mindkét oldala be volt hor-

padva, a szélvédőjén pedig hosszú repedés húzódott, de úgy tűnt, rendesen repül.

Kinyílt a másik sikló ajtaja, és Addie ugrott ki. Zavartan nyújtogatta a nyakát valami miatt, ami mögöttem volt. Megfordultam, és láttam, hogy két srác jön felénk futólépésben, mindkét kezükben hatalmas, puskaszerű tárgyat tartva. Mögöttük nem sokkal lemaradva két újjáélesztett ugyanilyen eszközöket hozott.

– Ezek meg mik? – kérdeztem, amikor megálltak Micah mellett.

– Gránátvetők. – A kapunál álló újjáélesztettekre mutatott. – Náluk is van néhány. Ezekkel tudunk a legjobban védekezni a légi járművek ellen.

Vajon honnan szerezték őket?

– Szép munka! – mondta Micah Addie-nek. – Menj be, és adnak majd fegyvert! A hatvan alattiak a harmadik hullámban, hátul vannak.

Addie elsétált mellettünk, nekem épp csak odabiccentett. Legalább annyira örült, mint én annak, hogy belekényszerülünk ebbe a küzdelembe.

Micah mindenkit beparancsolt a siklókba, én abba kerültem, amit korábban Addie vezetett. Két srác követett gránátvetőkkel.

– Sosem löttem még ezekkel a levegőben, de majd megveszek, hogy kipróbáljam! – jelentette ki Micah, és átnyújtotta az egyik gránátvetőt. Olyan öt kilóval lehetett nehezebb, mint egy pisztoly, de azért még kezelhető volt. Egy hatalmas revolverre hasonlított, csak sokkal hosszabb volt a csöve.

– Ez a válladra kerül – közölte Micah. – Az egyik kezedet hátulra teszed, a másik pedig előre.

Megragadtam a fegyvert a cső alatt, a revolverrész mögött. Előrehajoltam, hogy belenézsek a felülre szerelt fekete csőbe, és egy kisebb kört láttam egy nagyobbban, ami a célzást segítette.

– Ez az irányzékod – mondta Micah. – Tudom, hogy sosem használtál még ilyet. Csak célozz a lehető legpontosabban, és húzd meg a ravaszt. Hat lövésed van, utána add oda a fegyvert az egyik srácnak, és kapsz tőle egy újat, a másikat pedig újratöltik. Úgy érzem, neked ez csodásan fog majd menni. – Vigyorogva finoman vállon veregetett.

Nagyon bízott bennem, méghozzá kizárólag a számom miatt. Riley biztos mesélt neki rólam, és gondolom azért választott engem, mert kiszabadítottam az austini újjáéleszteteket – de mégis ugyanúgy a megszállottja volt annak, hogy egyhetvennyolcas vagyok, mint a HIRC. Nem tudtam, hogy megkönnyebbüljek vagy inkább csalódott legyek.

– Vidd föl! – kiáltotta Micah a pilótaülésben ülő férfinak. Rám mutatott. – Menj hátrébb! Nyitva hagyjuk az ajtót, hogy lőhessünk.

Addig hátráltam, amíg neki nem ütköztem az egyik ülés szélének. A sikló megrázkódott, és a levegőbe emelkedett, én pedig előrehajtottam a fejemet az erős szélben. Néztem az újjáélesztettet, aki az időjárás ellenére látszólag nyugodtan, kényelmesen irányította a járművet a levegőben.

– Csinált már ilyet korábban? – kiabáltam túl a szelet.

Micah bólintott, miközben gyorsan hátrapillantott a fiúra. – Van néhány régi HIRC siklónk, amit megjavítottunk, miután lelőttük őket. Bár már csak egy működik. És nincs üzemanyagunk.

– *Négy siklót látunk* – hallatszott Micah rádiójából, én pedig szorosabban markoltam a fegyveremet.

Micah előre mutatott, és fél térdre ereszkedve vállára helyezte a gránátvetőt. – Itt vannak!

Elfoglaltam mellette a helyemet, miközben négy fekete HIRC sikló jelent meg apró pontokként a kék égen, egyenesen felénk tartva.

– Várj, amíg közelebb nem jönnek! – parancsolta Micah. – Várj... várj... most!

Az egyik sikló elszáguldott mellettünk, a másik hátramaradt. A maradék kettő felénk száguldott, én pedig a közelebbi sikló széles szélvédőjére céloztam a gránátvetővel.

Meghúztam a ravaszt. Elhibáztam.

Hatalmas dörrenés hallatszott, amikor Micah eltalálta az egyik sikló oldalát. – Vááá! – kiáltott fel rögtön mellettünk a két fiú.

– Gyorsabban! – kiáltotta Micah. – Célozz a pilóta ablakára!

Oda céloztam, de nem volt olyan könnyű egy újfajta fegyverrel a szélben. Úgy döntöttem, hogy ezt nem most kell megemlítenem.

Elszáguldott mellettem a sikló, amit az imént elhibáztam. Felugrottam, amikor robbanás rázta meg a földet. Az egyik torony lángba borult, én pedig lassan levegőt vettem.

Összpontosíts!

A pilótánk gyors kört írt le, én pedig szorosabban fogtam a gránátvetőmet, és a siklókat kémleltem, melyek az imént lerombolták a tornyot. Az ablakra céloztam. Nagy levegőt vettem. Lőttem.

A sikló megbillent, amikor felrobbant a szélvédő. Nem törődtem a „vááá, vááá!” kiáltásokkal, hanem ismét céloztam. A második gránát beszáguldott az immár lyukas ablakon, és a sikló maradványa olyan erővel csapódott a földre, hogy esküszöm, még én is megéreztem.

Micah leszedte az elcsatangolt siklót, de három további dübörgött felénk. Az egyik elhaladt mellettem, miközben az újjáélesztettek siklójához tartott, ami a rezervátum felett körözött. Füst szállt fel a falak közül, és folyamatosan dörögtek a fegyverek. Amikor az utolsó gránátot is kilőttem, belém nyilallt a félelem Callum miatt. Lehet, hogy magammal kellett volna hoznom.

Robbanás rázta meg a siklónkat, és hirtelen inkább örültem annak, hogy Callum a földön van. A siklónk farának nagy része hiányzott, az ülésor feletti fém leszakadt, és a levegőben pörgött.

Ismét kifelé kezdtem el figyelni, és még több siklót láttam. Legalább tíz zúgott körülöttem.

Tíz HIRC sikló! Nekünk meg volt kettő.

Micah-ra pillantottam, és láttam, hogy összeráncolt homlokkal koncentrálnak, majd meghúzza a ravaszt. Újabb sikló zuhant le az égből.

– Csak engem bámulsz, vagy csinálsz is valamit? – kérdezte, miközben átadta a fegyverét, és elvett egy töltöttet. Az izgalma részben elpárolgott, és felváltotta az intenzív koncentráció, és talán még némi félelem is.

Szorosabban markoltam a fegyveremet, miközben céloztam. Nem azért szöktem meg a HIRC-től, hogy néhány óra elteltével végezzenek velem.

Lőttem. Újra és újra lőttem, amíg két további sikló le nem zuhant. Átadtam a gránátvetőmet, mert újabb találat érte a siklónkat, és a pilóta olyan élesen kanyarodott, hogy az ajtókeretbe kellett kapaszkodnom, nehogy kizuhanjak.

– Srácok, elég nehéz távol tartani őket! – kiáltotta a pilóta.

– Azért még próbálkozz! – ordította Micah.

A második találat következtében csökkent a magasságunk, és olyan gyorsan tüzeltem a maradék siklókra, ahogy csak tudtam. Most már csak négy volt, és miközben néztem őket, valaki a földről megsemmisítette az egyiket.

Micah-nak sikerült még egyet kiiktatnia, de olyan gyorsan száguldottunk a föld felé, hogy inkább a sisakomra szorítottam a karomat. A földnek csapódtunk, és kirepültem az ajtón, majd több méternyi gurulás után megálltam.

Amikor négykézlábra álltam, köhögtem, és a kézfejemmel letöröltem az arcomról a földet. Volt egy kis vér is. A bal karom több helyen eltört, és úgy éreztem, hogy a legtöbb bordám törött vagy repedt.

Épp, hogy csak feltápáskodtam, amikor feldöntött a következő robbanás. Összegömbölyödtem, miközben hullottak körülöttem a fémdarabok.

Amikor eloszlott a por, ismét felálltam, és próbáltam nem tudomást venni a csiklandozó érzésről, amit a testemet átjáró fájdalom okozott. Csak egy HIRC sikló maradt a levegőben.

Meglepetésemben elkerekedett a szemem, és amikor hátranéztem, arra számítottam, hogy a rezervátum a föld színével lett egyenlő. De egy tornyot leszámítva még mindig álltak a falak. Néhány helyről füst gomolygott, de nem pusztult el minden.

Ezek az újjáélesztettek jók voltak. Ijesztően jók, ami azt illeti.

– Na, kié lesz a legutolsó?

Micah kiáltására megfordultam, és láttam, hogy nem túl messze köröz az utolsó sikló. Valaki a földről lőtt egyet, és eltalálta a jármű szélét. Az meglódult, majd pörögni kezdett, és amikor a földre csapódott, Micah elégedett kiáltásban tört ki:

– Vááá, vááá! – Micah üvöltésére üdvrivalgásban tört ki a közelben lévő néhány újjáélesztett.

Ő pedig a gránátvetővel a vállán felém fordult, és szélesen elmosolyodott: – Nem rossz, mi?

Siklók darabjai heverték a földön, körülöttünk pedig nevettek, és izgatottan beszélgettek az újjáélesztettek. Nemcsak megverték a HIRC-et, hanem el is tiporták.

Összeakadt a tekintetem Micah-éval, és visszamosolyogtam rá.

Nem, egyáltalán nem rossz.